

у сувязі з дажджлівым надвор'ем дэманстрацыя працоўных была адменена. Але святочная ўрачыстасць аднаўляецца ў тэатрах, у палацах культуры, клубах, спартыўных залах. Да позняй ночы працягваліся масавыя народныя гулянні.

(БЕЛТА).

ДАПЫТЛІВАЕ ВОКА ФОТААБ'ЕКТЫВА

Фотамастацтва часта называюць мастацтвам бачання. Гэта вельмі трапіна і правільнае вызначэнне. Менавіта з умення «усё бачыць па-свойму» ў навакольнай рэальнасці, разгледзець у звыклым і будзённым найбольш характэрнае, пачынаецца працэс творчай фатаграфіі. Зусім відавочна, што гэта пад сілу далёка не кожнаму, нават з тых, хто дасканала валодае тэхнікай. Іншы раз чалавек, які мае фотаапарат, уласна закладвае адлюстраванне ў аб'екты, але зробленыя потым здымкі аказваюцца проста добрымі здымкамі натуральнага асяроддзя, якія не кранаюць вас.

Фатаграфія ўласціва фіксацыя нейкага жыццёвага моманту. Менавіта дзякуючы гэтай магчымасці, сучаснае перадавое фотамастацтва выбірае сабе асноўны напрамак — рэпартажынацыю. У свой час было масавае захапленне так званай паставачнай фатаграфіяй, калі аўтар на выбару аб'ект здымка, а штучна ствараў яго. Гэта вяло да пераймання жыццёва, пладзіла фальш.

Імклівае развіццё тэхнічных магчымасцей фатаграфіі ў нашы дні стварыла ёй неаспрочны аўтарытэт аб'ектыўнасці і дакументальнасці. Вязгучыя спробы надмірна жывасцю памерзі раз і назаўсёды. Цяпер ніхто з фатаграфію не возьмецца за стварэнне фотакарціны, прысвечанай, напрыклад, Івану Грознаму, хоць акіянаў-натуршчыкаў для такой кампазіцыі знайсці не цяжка. У адмаўленні ад прыёмаў, унаследаваных ад жывапісцаў, у прыхільнасці аўтараў да рэпартажу і толькі поспех усіх вялікіх і малых сучасных фотавыставак.

Фатаграфія — мастацтва аналітычнае, заснаванае на ведах аўтара, яго практычным вопыце, глыбокай уразлівасці. Пільна назіраючы праз відэаапарат, фатаграф-мастак абавязаны, не толькі імгненна апыцць тое, што адбываецца навокал яго, але і ўмець прадбачыць тое, што будзе потым. Інакш аўтар можа спрацца з дахна. Вопытны майстры добра ведаюць гэта.

Вядома, у некаторых выпадках зусім магчыма і арганізаванае мастацтва, напрыклад, партрэта. Часцей за ўсё чалавек, які здымаецца на плёнку, ахвотна памагае фатаграфу ў паставачнай кадра. Часцей за ўсё, але не заўсёды. Каленцы творы фотамастацтва багатыя таксама партрэтамі, зробленымі рэпартажам.

Аператыўнасць і даходлівасць фатаграфіі не ведае сабе роўных. Яе «мова» сапраўды агульначалавечая, надзвычай эмацыянальная. Гэта дае фатаграфіі асаблівую сілу, робіць яе адным з важнейшых срод-

каў выказвання чалавечым сваім лепшым імкненнем і надзеяй. Маладое сацыялістычнае фотамастацтва ўжо набыло дастатковую сталасць. Праўдзівае, народнае, партыйнае па сваёй прыродзе, яно заняло належнае месца ў арсенале нашай ідэалагічнай зброі.

Мастацтва фатаграфіі аб'ядноўвае людзей самых розных узростаў і прафесій. На выстаўках можна бачыць работы і заслужаных майстроў і пачынаючых аматараў. Далучэнне шырокіх мас да фатаграфіі дае вялікія магчымасці для выяўлення іх эстэтычных схільнасцей. І задача цяпер у тым, каб узялі развіццё гэты від самадзейнай творчасці.

Да ліку самых маладых адносцяцца калектывы беларускіх фотарафаў. Усяго тры гады назад мы атрымалі магчымасць першыю правесці рэспубліканскі агляд сваіх сіл. Фотавыстаўка, прысвечаная вынікам першага года зямлігоддзі ў Беларусі, а'явілася і першым вынікам нашай творчай работы. Потым была праведзена «Выстаўка беларускіх мастацкай фатаграфіі» другога года зямлігоддзі. І, нарэшце, сёлета, у трэці раз, паказваецца тэматычная калекцыя лепшых фатаграфій пад назвай «Зямлігоддзі ў дзеянні».

У выстаўцы прымаюць удзел 69 майстроў і аматараў з усіх абласцей рэспублікі, што ў тры разы перавышае колькасць удзельнікаў першай экспазіцыі. Значная частка здымкаў зроблена на журналістамі і членамі абласных фотаклубаў.

Фотаклубы цяпер узнікаюць літаральна ўсюды: у навуковых установах, на прадпрыемствах. Магутная хваля фотамастарства, услед за якой нарастае другая — кінамастартства, значна пашырыла плошчы работы рэспубліканскага Дома народнай творчасці. Тут з'явіўся нават металыст па фотакінасправе.

Ва ўсіх абласцях былі праведзены мясцовыя выстаўкі, лепшыя работы якіх склалі экспазіцыю рэспубліканскай выставы. Толькі Мінская вобласць аказалася без тэматычна аб'яўленай фотамастарства і не здала прадаставіць работы на агляд беларускага фотамастацтва. Па сутнасці не ўдзельнічаюць у гэтым аглядзе і многія аматары Мінска, якія з'яўляюцца членамі стыхійна ўзнікнуўшага гарадскога фотаклуба. Справа ў тым, што гэтым клубу ні абласное ўпраўленне культуры, ні Дом народнай творчасці не аказваюць ніякай дапамогі і падтрымкі.

Увогуле ж наша трэцяя выстаўка сведчыць аб масавасці беларускага фотамастацтва. Многія работы, прадстаўленыя на ёй, у свой час былі апублікаваны ў перыядычным друку.

А. ДЗІПЛАУ,
старшыня фотасекцыі Саюза журналістаў БССР

Сяму-таму з наведвальнікаў гэта не падбаецца. «Навошта было выстаўляць здымкі?» — гавораць яны. Але ж вядома, што ў паліграфічным выкананні фатаграфія звычайна шмат трапіць. На выстаўцы ж ёсць магчымасць паказаць усё лепшае і ў лепшым выглядзе. Выстаўка — гэта грамадскі прагляд. І ўдзельнічаюць у ім не толькі непасрэдна творцы фатаграфія, але так ці інакш і рэдакцыйныя калектывы, у якіх яны працуюць.

Можна назваць нямаля рэдакцый газет, якія вынарысцоўваюць у вялікай колькасці фоталістычныя, а на гадавы агляд фотамастацтва не даюць нічога колькі-небудзь цікавага. Вазьміце, напрыклад, рэдакцыю «Вісеската рабочага». З усяго, што было паказана выстаўцы, дзюма штатнымі фотакарэспандэнтамі гэтай газеты, у рэспубліканскую экспазіцыю трапіў толькі здымак «На дзяўчынкіх прасторах» Л. Клімава. Ці не занадта сціплыя вынікі?

Чаму я гавару аб сувязі паміж выстаўкай і штодзённым работай рэдакцыі? Таму, што і рэдакцыйныя калектывы, і выстаўкам робяць адну агульную справу — сістэматычна вядуць праз фотамастацтва прапаганду поспехаў савецкага народа ў камуністычным будаўніцтве. Выстаўлены стэнд — ганаровая трыбуна перш за ўсё для фотажурналіста.

Мне могуць запярэчыць, што ад будзённага газетнага здымка да экспаната выставы — дыстанцыя вялікая памеру. Вядома, гэта правільна, а той толькі агаворай, што зусім не абавязкова ўсе газетныя здымкі рабіць будзённымі. Газеты і часопісы павінны імкнуцца друкаваць як мага больш добрых фатаграфій і не даваць месца прымным. Ад гэтага толькі ўзнімаецца рэпутацыя аўтараў.

Звярніце ўвагу на фатаграфію Гродзеншчыны, аб'яднаных у абласную секцыю, якая ўсю сваю работу ўзгадняе з рэдакцыяй рэдакцыі «Гродзенскай праўды». З году ў год гродзенцы выступаюць на рэспубліканскіх выстаўках як моцны і творча растуць калектывы. Які добра разумею надзвычайна высокую сучасную фотажурналістыку. В. Косцін, Я. Краўчанка, В. Дробышаў і іншыя майстры і аматары Гродзеншчыны прадставілі нямаля цінных работ.

Плэна працаваў і фотакарэспандэнт Беларускага таварыства дружбы і культурнай сувязі з зарубіжнымі краінамі В. Барановіч. Яго фатаграфіі зроблены з вялікай любоўю. Аўтар валодае высокай тэхнічнай здымкі і лабараторнай апрацоўкай. «Зімовы маты» В. Барановіча прысвечаны роднаму го-

роду, яго маленным шчаслівым жыццям. Тут нічога няма паказана і наумнага, усё дастаткова стрымана. А ўвогуле фатаграфія поўная лірыкі і прывабнасці.

Іншымі сродкамі карыстаўся той жа аўтар, ствараючы здымак «Над ракою Арэсай». Сюжэт яго прасты. На зямлю сыходзіць зморк. Экспанатар прасцёр сваю жалезную руку над палескімі прасторами. У кабіне яго відаць сілуты людзей, чый высакароднай працы прысвечаны здымак. В. Барановіч мае для гэтай фатаграфіі другую назву «Рамантыка будучыні». І шкада, што ніхто не паказаў аўтару аб'яднаць гэтыя назвы, паставіць іх у адзін радок. Тады напамінае аб мінулым Палесся, аб першых беларускіх камунарах, уладальніках яшчэ Янкам Купалам, атрымала б больш яркую сучасную афарбоўку на здымку.

На выстаўцы ёсць вынікі і іншага падыходу да творчай справы, вынікі іншых імкненняў. Думаю, што шчырасць не засмудзіць майго калегу па прафесіі — карэспандэнта «Советской Беларусі» Л. Папковіча. Я хацу спытаць у яго: ці многа

прывабнасці. Іншымі сродкамі карыстаўся той жа аўтар, ствараючы здымак «Над ракою Арэсай». Сюжэт яго прасты. На зямлю сыходзіць зморк. Экспанатар прасцёр сваю жалезную руку над палескімі прасторами. У кабіне яго відаць сілуты людзей, чый высакароднай працы прысвечаны здымак. В. Барановіч мае для гэтай фатаграфіі другую назву «Рамантыка будучыні». І шкада, што ніхто не паказаў аўтару аб'яднаць гэтыя назвы, паставіць іх у адзін радок. Тады напамінае аб мінулым Палесся, аб першых беларускіх камунарах, уладальніках яшчэ Янкам Купалам, атрымала б больш яркую сучасную афарбоўку на здымку.

На выстаўцы ёсць вынікі і іншага падыходу да творчай справы, вынікі іншых імкненняў. Думаю, што шчырасць не засмудзіць майго калегу па прафесіі — карэспандэнта «Советской Беларусі» Л. Папковіча. Я хацу спытаць у яго: ці многа

(Заканчэнне на 4-й стар.)

ХОРАША ІСЦІ ПА ЗЯМЛІ!

Жыў сабе чалавек. Раніш уставаў, ішоў на працу, вяртаўся дадому. Душным летнім вечарам выходзіў у двор, падоўгу сядзеў на лаўцы пад старым шапталым клёнам, пасаджым яшчэ дзедам, слухаў ціхі шэпт дрэва, глядзеў на бялізны ад вулічных ліхтароў месца, ішоў спаць. У выхадны дзень часам збіраўся за горад — на возера ці рэчку, адпачываў і ўпоўны заўсёды знаёмым, якім, чамусьці, кожнае лета ўдзельнае праводзіць на поўдні і якія пасля гадзінаў расказвала, і смакуючы кожнае слова, пра ласкавыя хвалі сінга Чорнага мора, пра малынчыны крымскія горы, пра мыс Піцуцца, паліны і квітучыя магноліі... Рамантыка! Амаль тропікі! Кракадзілаў толькі няма! Ды і яшчэ, бадай, тупіш калібры...

І аднойчы чалавек не сцяпеў. Падышоў разам з сонцам, закінуў за плечы невялікі рывачны мяшок і пайшоў. Пайшоў не ў Крым і не да берагоў Саган-Лічэ. Пайшоў берагам свайго роднага рэчка Слічанкі, скажам, ці нейкай там Бачылаўні. Ішоў росным берагам, слухаў звон лугавых расак, дыхаў пахаваным на мёдзе паветрам, купаўся ў прэстэжы і прыёме халаднаватых хваляў свайго Слічанкі, наважваў пры вогнішчы налівацца, пёк бульбу разам з басаногімі пастушкамі, сёбраў рыбоную юшку-аб'яднае ля рыбацкага кастра, заходзіў у вёскі, гарады, бываў на заводах і фабрыках, гутарыў з людзьмі, радаваўся кожнаму спадарожніку і сустрэчанню — нарапце, глядзеў на ўсё вакол і пачуваў, дапытліва чалавек: «А што ж ёсць у нас тут, пад бокам, сярэд таго, вакол чаго мы жывём, што бачым кожны дзень і чаго па непразмернай і недаравальнай чалавечай абывацкасці не заўважам?»

І столькі ціннага ўбачыў і пачуў вакол сябе гэты дапытлівы чалавек, такое вялікае замалаванне выклікаў у яго душы сустрэчы з родным краем і яго людзьмі, столькі захаплення і нават рамантычнага даведзёна, ён за час свайго падарожжа, што палічыў неактоўнасцю, шчыра, урэшце значэнствам тры-

маць яго ў сабе, не расказаць аб усім бачаным і чутым людзям.

Так, мусіць, або прыблізна так магла нарадзіцца кніга А. Сінілава. Яна, безумоўна, не пройдзе па-за ўвагай нашага чытача.

«Сённяшні дзень «сінявокага прынямаўскага краю» — так можна каротка вызначыць змест гэтай кніжкі. Аўтар яе, супраць рэдакцыйнай газеты «Гродзенскай праўды», праехаў і прайшоў лепшымі сямейнымі амаль усю Гродзеншчыну, трымаючыся пераважна берагоў Нёмана. Звесткі з гісторыі, геаграфіі, эканомікі краю натуральна перапліваюцца ў яго ў жыццёвым уражанні ад сустрэч з людзьмі, ад усяго таго, што аўтар убачыў і пачуў у дарозе».

Словы гэтыя — з невялікай аналітычнай, якой суправаджаецца кніжка А. Сінілава. Здаецца, усё тут сказана, і разам з тым амаль нічога, прынамсі, недаравальна мала. Няма сярэд гэтых слоў, бадай, самага галоўнага, таго, што аўтар кнігі — чалавек надзвычайна паэтычнай натурой, толькі наапіраўся на багаты душою мастака.

Хіба кожнаму даступна вось такое: «Не так цяж навокал, як здаецца. Рознымі шумамі поўніцца спелае жыта. Падзіўзі да яго сучаснай сцяны, а яшчэ лепш — сядзь і добра прыслушайся. Пачуеш, як па ўсёй жыццёвай шыры разнісцця шматлікіх шум, хоць і глухі, але мяляюцца, то набліжаецца апоў. І пачуеш яшчэ блізка высокую і тонкую гукі — звышч. Кожны наласок — званочак, іх несучынае цяжэ дыкнне акружае ўсёе цыбе, і на сэрцы светла ад гэтай радаснай песні: здаецца, спянае ўраджай урачысты свой гімн».

А хіба кожнаму даступна вось такую паэму... пра дрэва: «Вось стаць пры дарозе аскара — усім аскарам аскара. Ствол у чатыры абхватны, увесь у густым голлі. Зямля на сарак метраў вакол — толькі яго. Араць тут нікулі, бо нішто не родзіць у ценю. А тым часам аскара вырастаў сям'ю: калі большаскага пляча дружна ўзнісся яго сныны. У людзей рука на іх не падымасца, і плу-ту доўгі прайшоў адступіць на добры дзесятак метраў. Сныны, праўда, не маюць яшчэ сваіх іменей, іх называюць па бацьку, а бацьку клічуць так: «Петрусьві аскара».

...Ідзе чалавек па зямлі. Ці-кава і назіральны чалавек ідзе па роднай зямлі. Але не толькі прыкметы сінявокага дна хваляюць, западаюць у яго душу. Што ж, гісторыя краіны, гісторыя роднай зямлі і жыццё народа — адзіны, непадзельны.

Паўнаводны, наўрымслы, магучы, працавіты і сінявокі Нёман-прыгажун, старажытнае Гродна з Замкавай гарою і Калонскаю царквою... А побач — адотна-туканы камбінат, мэ-левая фабрыка, завод «Элек-

трасвет», жалезабетонны завод, домабудаў-

нічы камбінат і цудоўныя людзі — будаўнікі камунізма.

Невялікі гарадок Свіслач, радзіма правадара паўстанцаў Кастуся Каліноўскага і славыты на Гродзеншчыне саўтас «Свіслач».

І ад сэрца ідуць гордыя словы за свой край, свой народ.

Вёска Лаша, дзе нарадзіўся славыты вучоны-беларусазнаўца Я. Ф. Карскі; Багатырчычы, дзе часта праводзіла летні адпачынак Эліза Ажэнка, саўтас «Рось», гідрастацыя на Зэль-валічы, пра якую ў свой час пісаў Максім Танк, вёска Рудаві-лак, радзіма Валентына Таўлая і адважныя эмагары ў яго ў адважны ўражанні ад сустрэч з людзьмі, ад усяго таго, што аўтар убачыў і пачуў у дарозе».

І ўсюды аўтар не проста назіраў, не проста падарожнік, а паўнапраўны і рулівы гаспадар прыгажосці і багатай роднага краю, член таго вялікага калектыву, што заўсёды грамадствам.

Сустрэчы з людзьмі. Іх было многа, цінных і нецінных, выпадковых і чаканых, кароткіх і доўгіх. Запомніліся і тыя, і другія. Лісьнік Уладзімір Іванавіч Варалай, адзін з гаспадароў На-лібонскай пушчы... Пушча Лі-сінская — прытулак атрадаў К. Каліноўскага, а потым, аў-жымі, у часе Вялікай Айчыннай вайны, прытулак на-родных мсціўцаў. Лесаніжнер Дамітравіч Уласавіч Стральцоў... Высакародная праца нашых леснікоў на аднаўленню і захаванню адвечнай прыгажосці Бе-ларусі, разбуральныя набеі на готую прыгажосць бранань-раў...

І запад прыа аўтара выходзіць страсная песня ў абарону лесу! Гутарка з механікам цэментнага завода «Перамога» Гле-бам Лунком Палушчыкам, са старшынёй калгасаў «Нёман» В. Усціновічам, «Рас-свет» — П. Шчарбакавым...

Чамусьці не горш запомніла-ся сустрэча з шэфірам падарож-най машыны. Колькі добрых спраў, колькі патрэбных для калгасаў грузаў днём і ноччу, а зной і летам перавозчы прапа-

ПЕРШАЕ МАЯ У ГРОДНА. Моладзь на дэманстрацыі.

Фота В. КОСЦІНА (БЕЛТА).

Гэта і іх святая

Я ўбачыў не ў чытальнай зале Ленінскага райкома КПБ на выстаўцы навуковай друку. У не прастая некудараўскага павая: «Кожевнік». Орган партыйнай, камсамольскай і прафсаюзнай арганізацыі скурзавода «Бальшавік».

Першае, што мне кінулася ў вочы, гэта незвычайнасць, «нетрадыцыйнасць», калі можна так сказаць, афармлення. Вялікі ліст ватману разлінаваны на шэсць калонак, на кожнай з якіх дзеянне тыдзень. Супраць кожнай калонкі — назва дня. З мастацкага боку таксама сціпла аформлена. Усёго некалькі выхата і тры невялікія малюны. Аднак прыгожа! Побач з гэтай на стала ляжала паліграфічна заводскага «Кракадзіла» і некалькі нумары «Маланкі».

Прачытаўшы матэрыялы, зместныя ў «Кожевніку», мне захацелася бліжэй пазнаёміцца з тымі, хто дае жыццё гэтым газетам. Першае, з кім я сустрэўся ў кабіне партбюро завода, была Людміла Пятроўна Драга, рэдактар.

Кожны пх на заводзе мае сваё спецыяльнае, гаворыць ішоў Людміла Пятроўна. Гэта памятае рабіць газету баявой і надзейнай, своечасова ліквідаваць недахопы

у работе асобных цэху і вытворчых участкаў.

Вось некалькі прыкладаў. Доўгі час у хімічнай лабараторыі завода дрэзна працавала ацяпляльная сістэма. З трэб і радыятараў прыякляла вада і струменіла пара. На скаргі работнікаў лабараторыі галоўны механік не рэагаваў. Тады яны вырашылі напісаць у газету. На наступны дзень на шчыне для праходной рабочага завода чыталі свежы нумар «Кракадзіла».

«Кракадзіл» памог. Праз два дні ацяпляльная сістэма была апраментавана. Інакш і не маглі быць Калі б гэтыя непаладкі не былі своечасова ліквідаваны, відавочна давялося б трымаць адка перад партыйным бюро завода.

Хочацца адзначыць, што рэдакцыя «Кожевніку» і яго сатырычнага далатку «Кракадзіла» змагаюцца з недахопамі не толькі словам і пісьмам. У другі раз, калі зноў на галоўнага механіка ў газету прышла скарга, яго вырашылі выклікаць на пасяджэнне рэдакцыі. Гэтага было дастаткова, каб механік у хуткім часе ліквідаваў недахопы ў сваёй рабоце.

Ці ўзяць такі выпадак. Сталар Ф. Кахановіч напісаў у рэдакцыю аб непаладках з водазабеспячэннем у сваім цэху. І тут «Кракадзіл» таксама памог.

«Кракадзіл» — аўтарытэтная і надзейная газета на заводзе. Тэматыка яго выступленняў самая разнастайная.

Сатырычны пх газеты складалася з чатырох чалавек. У яго ўваходзілі работнікі Х. Рыжын, інжынер І. Баброва, Э. Гернер і заводскі мастак В. Бакала.

Палітра Васіля Уладзіміравіча Бакала далося багата: ад лёгкага гумарыстычнага жарта да злой карыкатуры. Аб добрым гумасце мастака можна меркаваць не толькі па газеце. Ён адчуваецца і ў святлоўным афармленні лозунгаў і транспарантаў будынка за-вода.

Добрым словам хочацца адзначыць астатніх членаў рэдакцыі. Іх работа заслужоўвае ўвагі. Я ўжо гаварыў, што кожны нумар «Кожевніку» вяртаецца ў шчыль калонах. Навошта гэта? А вось для чаго. Раз у тыдзень рэдакцыя вызначае шчыль чалавек з ліку сваіх членаў. Кожны з іх абавязаны ў сваёй калонцы раз у тыдзень змясціць актуальны матэрыял для. Аператыўнасць, як бачыце, вельмі высокая. Газета, такім чынам, штодзень абнаўляецца.

Газета збірава вакол сябе шырокі актыв рабцоў, Піншчу у газету брыгадзір М. Расколка, на-чалік цэху Х. Суперфія, інжынер Я. Грышкевіч і многія іншыя. Да болей «Правды» заводскі «Кожевнік» падтрымліваў спе-цыяльным выпуску.

— Гэта і наша святая, — гаворыць рэдактар нацыянальнай газеты завода «Бальшавік» Людміла Драга.

І. ДАШЧЫНСКІ.

Выйшлі ў друку

У Дзяржаўным выдавецтве БССР выйшлі ў друку і паступілі ў продаж наступныя кнігі мастацкай і музычнай літаратуры.

Алесь Асіпенка. Дарога ў даль. Аповесці і апавяданні. Мастак С. Раманю. Тыраж 6 тыс. экз., стар. 420. Цана 59 кап.

Віталій Вольскі. П'есы. Прадмова Яўг. Замерфелда. Мастак А. Сяпета. Тыраж 2 тыс. экз., стар. 256. Цана 72 кап.

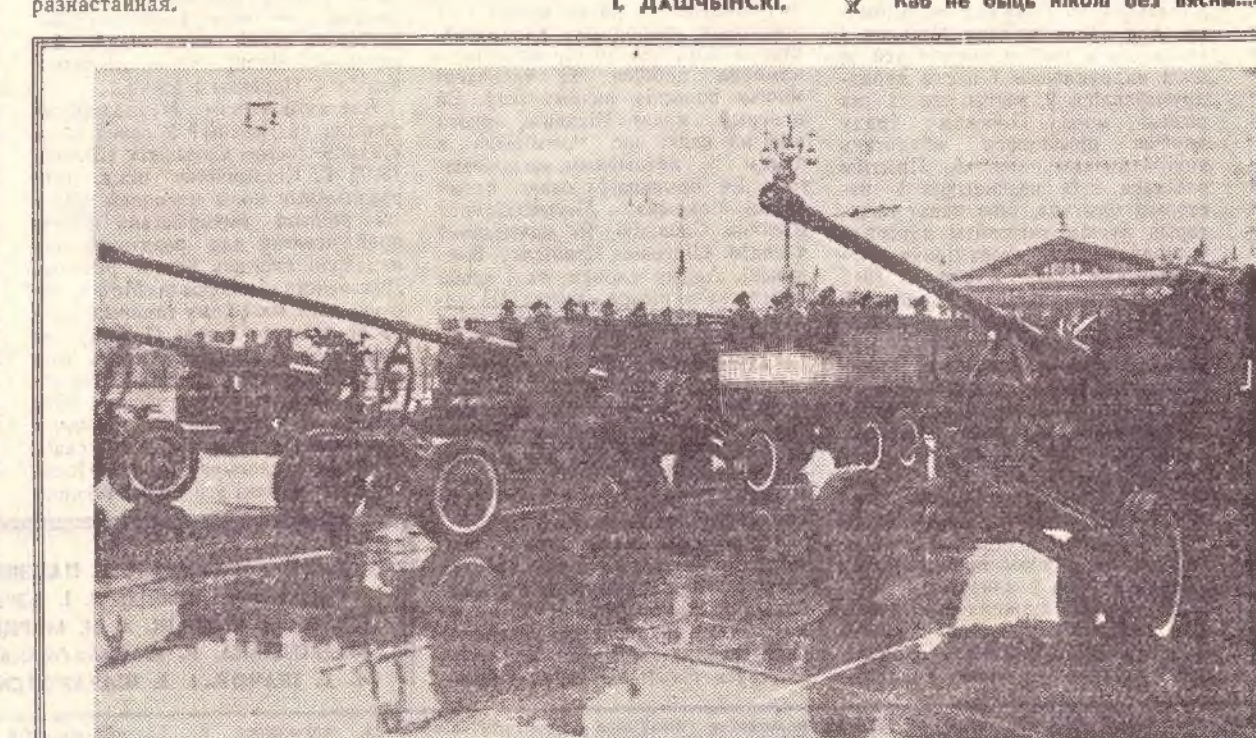
Артур Вольскі. Далёкія і блізкія прычынны. Вершы. Мастак П. Калінін. А. Сяпета. Тыраж 2500 экз., стар. 80. Цана 13 кап.

Піліп Пестрак. Падарожжы. Вершы. Мастак Г. Клікушын. Тыраж 3 тыс. экз., стар. 124. Цана 18 кап.

Аляксей Пысін. Сокочная паводка. Вершы. Мастак В. Харэўскі. Тыраж 2500 экз., стар. 72. Цана 8 кап.

Людміла Рэн. Вайна без бітвы. Раман. Пераклад з нямецкай мовы Васіля Сёмуха. Мастак Ю. Пучынін. Тыраж 4 тыс. экз., стар. 296. Цана 82 кап.

І. Бак. Дзеянне маленькай п'есы. З нотнага шчытка Анны-Магдаліны Бак. Для ф-на. На рускай мове. Тыраж 10550 экз., стар. 12. Цана 14 кап.

ПЕРШАЕ МАЯ У МІНСКУ. Перад трыбунай праходзіць артылерыя.

На Цэнтральнай плошчы — зводны оркестр Беларускай вайскавай акругі.

Фота Ул. КРУКА.

